

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 57/2026-20

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a sudcov Ladislava Duditša a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1Ntc/32/2024 z 5. februára 2025 a proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Urto/3/2025 z 15. júla 2025 takto

r o z h o d o l :

1. Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky **n e v y h o v u j e .**
2. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkové okolnosti prípadu

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 18. augusta 2025 a doplnenou podaniami z 19. augusta 2025, 26. augusta 2025 a 18. decembra 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj svojho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ústavy a čl. 8 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1Ntc/32/2024 z 5. februára 2025 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4Urto/3/2025 z 15. júla 2025 (ďalej len „napadnuté uznesenie“). Navrhuje napadnuté rozhodnutia zrušiť.
2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že napadnutým rozsudkom krajský súd podľa § 17 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná

sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zákona č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 549/2011 Z. z.“), rozhodol, že rozsudok Krajského súdu v Brne sp. zn. 48T/8/2020 z 10. októbra 2022 v spojení s rozsudkom Vrchného súdu v Olomouci sp. zn. 6To/14/2023 z 15. januára 2024 sa uznáva a vykoná na území Slovenskej republiky, a to v časti, ktorou bol sťažovateľ uznaný za vinného z obzvlášť závažného zločinu podvodu podľa § 209 ods. 1 a ods. 5 písm. a) českého Trestného zákonníka a odsúdený na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov a 6 mesiacov. Krajský súd v napadnutom rozsudku poukázal na skutočnosť, že sťažovateľ sám vyjadril nesúhlas s vykonaním trestu odňatia slobody v Českej republike a že sám požiadal o prevzatie výkonu trestnej sankcie do Slovenskej republiky. Nezistil žiadny dôvod na odmietnutie uznania a výkon rozhodnutí súdov Českej republiky.

3. Sťažovateľ podal proti napadnutému rozsudku odvolanie, v ktorom namietal, že neboli splnené podmienky na uznanie príslušného rozsudku Krajského súdu v Brne, pretože svoj súhlas s výkonom uloženého trestu na území Slovenskej republiky v skutočnosti zobral späť. V doplnení odvolania poukázal na to, že krajský súd v čase rozhodovania nedisponoval riadnymi a overenými listinami, ale len kópiou európskeho zatýkacieho rozkazu, a že krajský súd sa nezoberal všetkými okolnosťami prípadu. V ďalšom doplnení odvolania uviedol, že pred oznámením prvotného súhlasu s výkonom uloženého trestu v Slovenskej republike dostatočne neporozumel právnym dôsledkom predmetného konania. V ďalšom doplnení odvolania namietol, že odovzdaním výkonu trestu odňatia slobody sa jeho pozícia fakticky zhoršila, a to s poukazom na možnosť podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody, keďže v Českej republike by mohol požiadať o podmienené prepustenie už v máji 2025 a na Slovensku až v auguste 2026. V ďalšom doplnení odvolania uviedol, že proti rozhodnutiam súdov v Českej republike podal ústavnú sťažnosť. V následných doplneniach odvolania zopakoval svoju argumentáciu a doplnil, že vo svojej trestnej veci v Českej republike podal aj návrh na povolenie obnovy konania.

4. Najvyšší súd rozhodol o sťažovateľom podanom odvolaní napadnutým uznesením, ktorým zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a podľa § 17 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. rozhodol, že uznáva a vykonáva na území Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Brne sp. zn. 40/T/5/2017 z 9. októbra 2017 v spojení s uznesením Vrchného súdu v Olomouci sp. zn. 6To/3/2018 z 15. marca 2018 vo výroku o vine, ktorým bol sťažovateľ uznaný vinným zo spáchania zločinu vydierania podľa § 175 ods. 1 a ods. 2 písm. b) a d) českého Trestného zákonníka, zároveň sa uznáva a vykoná na území Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Brne sp. zn. 48T/8/2020 z 10. októbra 2022 v spojení s rozsudkom Vrchného súdu v Olomouci sp. zn. 6To/14/2023 z 15. januára 2024, vo výrokoch o vine a treste, ktorým bol sťažovateľ uznaný vinným zo spáchania obzvlášť závažného zločinu podvodu podľa § 209 ods. 1 a ods. 5 písm. a) českého Trestného zákonníka a ktorým mu bol uložený súhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere siedmich rokov a šiestich mesiacov za súčasného zrušenia výroku o treste, ktorý mu bol uložený rozsudkom Krajského súdu v Brne sp. zn. 40/T/5/2017 z 9. októbra 2017 v spojení s uznesením Vrchného súdu v Olomouci sp. zn. 6To/3/2018 z 15. marca 2018, ako aj ďalších rozhodnutí na tento výrok nadväzujúcich, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo týmto zrušením, stratili podklad.

II. Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ pred ústavným súdom tvrdí, že slovenské súdy ho nezákonne držali vo väzbe tri mesiace, a teda porušili jeho základné právo na osobnú slobodu podľa ústavy a listiny. Ďalej uviedol, že v jeho veci mali byť z rozhodovania vylúčení sudcovia krajského súdu a najvyššieho súdu, ktorí konali vo veci európskeho zatýkacieho rozkazu (konkrétne JUDr. Molnárová, Mgr. Lizuch, JUDr. Kováč a JUDr. Tomus, pričom všetci boli sudcami krajského súdu, pozn.). Všeobecné súdy nesprávne vypočítali, že 7 rokov a 6 mesiacov predstavuje 2112 dní, chybné započítali dobu zvyšku výkonu trestu, konali na podklade neúplného osvedčenia vydaného Krajským súdom v Brne a neprihliadali na sťažovateľovo späťvzatie vyhlásenia. V doplnení svojej ústavnej sťažnosti sťažovateľ namietol aj porušenie svojho práva na obhajobu, keďže v konaní pred krajským súdom a najvyšším súdom nemal obhajcu.

III. Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Predmetom ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ústavy a čl. 8 ods. 2 listiny napadnutým rozsudkom a napadnutým uznesením, ktorými bolo rozhodnuté vo veci uznania a výkonu rozhodnutí v trestných veciach sťažovateľa.

7. Ústavný súd ústavnú sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Ústavný súd na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

8. Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy; III. ÚS 331/04, III. ÚS 156/06, II. ÚS 442/2014).

9. Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 119/03, III. ÚS 209/04). Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, avšak musí dať odpoveď na otázky, ktoré majú pre vec podstatný význam (II. ÚS 251/04,

III. ÚS 209/04). Ak ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie vo veci rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (II. ÚS 410/06).

10. Európsky súd pre ľudské práva vo svojej judikatúre k právu na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uviedol, že v prípade tohto práva nejde o právo absolútne. Označený článok dohovoru, ktorý súdom ukladá povinnosť odôvodniť svoje rozhodnutia, nemožno vykladať tak, že by vyžadoval podrobnú odpoveď na každý argument (rozsudok vo veci Van de Hurk proti Holandsku z 19. 4. 1994, sťažnosť č. 16034/90, bod 61). Je však potrebné prihliadnuť na to, či námietka, na ktorú súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nedal odpoveď, bola pre daný prípad relevantná, a či mohla mať vplyv na výsledok konania (rozsudok vo veci Luka proti Rumunsku z 21. 7. 2009, sťažnosť č. 34197/02, bod 52). Ak je námietka pre výsledok konania rozhodujúca, vyžaduje si konkrétnu a jasnú odpoveď (rozsudok vo veci Ruiz Torija proti Španielsku z 9. 12. 1994, sťažnosť č. 18390/91, bod 30). Vnútroštátne súdy majú v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru povinnosť posúdiť hlavné argumenty účastníkov konania (rozsudok vo veci Buzescu proti Rumunsku z 24. 5. 2005, sťažnosť č. 61302/00, bod 67), ako aj námietky týkajúce sa práv a slobôd zaručených dohovorom a jeho protokolmi, pričom tieto námietky sú vnútroštátne súdy povinné skúmať obzvlášť prísne a dôkladne (rozsudok vo veci Wagner a J. M. W. L. proti Luxembursku z 28. 6. 2007, sťažnosť č. 76240/01, bod 96). Z pohľadu záruk spravodlivého konania v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru je akceptovateľné, aby nariadený súd iba potvrdil odôvodnenie nižšieho súdu. Článok 6 ods. 1 dohovoru však vyžaduje, aby sa vnútroštátny súd, ktorý svoje rozhodnutie odôvodnil iba stručne, či už z dôvodu, že prevzal odôvodnenie rozhodnutia nižšieho súdu, alebo z iných príčin, skutočne vysporiadal s podstatnými otázkami, ktoré mu boli preložené, a nie iba bez ďalšieho potvrdil závery nižšieho súdu (rozsudok vo veci Helle proti Fínsku z 19. 12. 1997, sťažnosť č. 20772/92, bod 60).

11. Najvyšší súd v napadnutom uznesení poukázal na skutočnosť, že sťažovateľ pri výsluchu 17. októbra 2024 vyjadril nesúhlas s vykonaním trestu odňatia slobody v Českej republike a zároveň sám požiadal o prevzatie výkonu trestnej sankcie do Slovenskej republiky. Ďalej zistil, že Krajský súd v Brne v skutočnosti predložil krajskému súdu príslušné osvedčenie spolu s rozhodnutiami a ďalšími súvisiacimi listinami. Takto sa konanie o výkone európskeho zatýkacieho rozkazu v podstate preklopilo do konania o uznanie a výkon cudzieho rozhodnutia. Z príslušného osvedčenia, ktoré bolo krajskému súdu doručené 3. decembra 2024, ako aj z ďalších predložených dokumentov vyplynulo, že sťažovateľovi bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 7 rokov a 6 mesiacov. Najvyšší súd následne preveril splnenie všetkých zákonných podmienok na uznanie a výkon rozhodnutia a dospel k záveru, že krajský súd postupoval v tomto ohľade správne. Nesprávny však bol postup krajského súdu, ak uznal iba výkon dvoch rozhodnutí (pozri bod 2 tohto uznesenia), nie všetkých rozhodnutí (pozri bod 3 tohto uznesenia), preto najvyšší súd musel napadnutý rozsudok zrušiť a sám vo veci rozhodnúť. Pokiaľ išlo o tvrdené zhoršenie pozície sťažovateľa a namietané vzatie jeho súhlasu späť, najvyšší súd uviedol, že nedošlo k porušeniu zásady zákazu „*reformatio in peius*“ vyjadrenej v § 327 ods. 2 Trestného poriadku, a to vzhľadom na skutočnosť, že to bol práve sťažovateľ, kto celkom dôvodne nesúhlasil s výkonom uloženého súhrnného trestu odňatia slobody v Českej republike a sám požiadal o prevzatie výkonu rozhodnutia do Slovenskej republiky, keďže na jej území má obvyklý pobyt, zdržiava sa tu, žije tu so svojou družkou a deťmi, a teda práve na území Slovenskej republiky má vytvorené lepšie podmienky na naplnenie základného účelu trestu, ktorým je prevýchova

odsúdeného. Najvyšší súd následne upriamil pozornosť sťažovateľa na to, že podľa § 19 ods. 4 zákona č. 154/2010 Z. z. o európskom zatýkacom rozkaze v znení neskorších predpisov nesúhlas s výkonom trestu v Českej republike nie je možné vziať späť, a teda na jeho späťvzatie sa zo zákona neprihliada. Presvedčil sa, že sťažovateľ bol v zmysle zákona poučený o možnosti nesúhlasiť s výkonom uloženého trestu odňatia slobody v štáte pôvodu, o dôsledkoch jeho rozhodnutia, ako aj o nemožnosti vziať takéto vyhlásenie späť. Po takomto poučení sťažovateľ v prítomnosti ustanovenej obhajkyne vyhlásil, že nesúhlasí s výkonom uloženého trestu odňatia slobody v štáte pôvodu (Českej republike) a že sám žiada o možnosť prevzatia výkonu rozhodnutia do Slovenskej republiky. Ďalej konštatoval, že existencia odlišných podmienok výkonu trestu odňatia slobody vrátane predpokladov podmiennečného prepustenia je v jednotlivých štátoch prirodzená a skutočnosť, že v niektorých aspektoch sa tieto podmienky môžu subjektívne javiť ako prísnejšie, ešte neznamená, že dochádza k porušovaniu práv odsúdeného (III. ÚS 498/2015). Doplnil, že podmienky na podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody nie sú podmienkami ukladania trestu, keďže v čase rozhodovania o treste ešte neexistujú (súd ich pri ukladaní trestu, teda sankcie, nezohľadňuje), preto horšie podmienky na podmiennečné prepustenie vo vykonávajúcom štáte (v Slovenskej republike) nesprísňujú sankciu uloženú v štáte pôvodu (Českej republike). Ďalej uviedol, že iniciovanie konania pred Ústavným súdom Českej republiky a ani iniciovanie konania o povolenie obnovy konania nie je dôvodom na odmietnutie uznania a výkonu cudzieho rozhodnutia, pretože tieto skutočnosti nie je možné podradiť pod žiadny z obligatórnych dôvodov a ani pod fakultatívny dôvod odmietnutia uznania a výkonu rozhodnutia. Ak sťažovateľ namietol zaujatosť viacerých sudcov krajského súdu, túto jeho námietku najvyšší súd vyhodnotil ako súčasť jeho odvolacích námietok, keďže bola vznesená až po tom, ako súd prvého stupňa rozhodol napadnutým rozsudkom. Najvyšší súd v tejto súvislosti doplnil, že skutočnosti v nej uvedené nemali žiaden vplyv na rozhodnutie o odvolaní odsúdeného, pretože sťažovateľ námietku zaujatosti nevzniesol včas.

12. Z už uvedeného sa ústavný súd presvedčil, že najvyšší súd poskytol na všetky sťažovateľom uplatnené a relevantné odvolacie námietky presvedčivú, a teda aj ústavnoprávne akceptovateľnú odpoveď. Najvyšší súd opätovne preskúmal splnenie všetkých zákonných podmienok na uznanie a výkon rozhodnutia, preveril aj námietku sťažovateľa o absencii príslušného osvedčenia, objasnil nemožnosť späťvzatia vyhlásenia sťažovateľa a poukázal aj na to, že o tejto nemožnosti bol sťažovateľ, v tom čase kvalifikovane právne zastúpený, zákonným spôsobom poučený. Ďalej sťažovateľovi objasnil, že v skutočnosti k zhoršeniu jeho pozície v intenciách daného konania nedošlo a v zmysle zákona sa zaoberal sa aj sťažovateľom tvrdenou zaujatosťou sudcov krajského súdu. Žiaden z týchto záverov najvyššieho súdu nebol zo strany sťažovateľa relevantným spôsobom spochybný.

13. Pokiaľ sťažovateľ nad rámec uvedeného pred ústavným súdom namietol aj nesprávny prepočet 7 rokov a 6 mesiacov na celkovo 2112 dní a chybné započítanie zvyšku výkonu trestu, odhliadnuc od neuplatnenia tejto námietky pred najvyšším súdom, ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že o predmetných otázkach krajský súd a najvyšší súd v skutočnosti nerozhodovali. Ak sťažovateľ namietol aj nedostatok zastúpenia pred krajským súdom a najvyšším súdom, opäť odhliadnuc od skutočnosti, že túto námietku pred krajským súdom a najvyšším súdom sťažovateľ neuplatnil, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ nepoukázal na žiaden dôvod, pre ktorý by v konaní pred krajským súdom a najvyšším súdom musel byť povinne právne zastúpený. Napokon

ak sťažovateľ namietal nezákonnú väzbu v trvaní troch mesiacov a v dôsledku uvedeného porušenie jeho práva na osobnú slobodu podľa ústavy a listiny, ústavný súd musí znova konštatovať, že o zákonnosti jeho väzby sa napadnutým rozsudkom a ani napadnutým uznesením nerozhodovalo.

14. Vo vzťahu k námietkam sťažovateľa týkajúcim sa porušenia práv napadnutým rozsudkom, ktorý bol v napadnutom uznesení v celom rozsahu zrušený, by navyše s odkazom na princíp subsidiarity v zmysle čl. 127 ods. 1 ústavy (... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd), existoval dôvod na odmietnutie danej časti ústavnej sťažnosti pre neprípustnosť (§ 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde).

15. Ústavný súd vzhľadom na uvedené dospel k záveru, že dôvody uplatnené v ústavnej sťažnosti v spojení so skutkovými okolnosťami veci nasvedčujú záveru, že v prípade vecného posudzovania ústavnej sťažnosti by táto musela byť odmietnutá z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde, resp. v časti z dôvodu neprípustnosti podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde.

16. Sťažovateľ požiadal o ustanovenie právneho zástupcu v tomto konaní. V zmysle § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde navrhovateľovi, ktorý požiada o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, ústavný súd môže ustanoviť právneho zástupcu, ak to odôvodňujú majetkové pomery navrhovateľa a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti; to neplatí, ak je možné ustanoviť právneho zástupcu postupom podľa osobitného predpisu. Tieto predpoklady musia byť splnené súčasne a ak hoci len jeden z nich nie je splnený, nemožno žiadosť o ustanovenie právneho zástupcu vyhovieť. Absencia potenciálneho úspechu ústavnej sťažnosti v podobe identifikovaných dôvodov jej zjavnej neopodstatnenosti, resp. neprípustnosti zakladá dôvod na záver, že u sťažovateľa ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti, čo vedie ústavný súd k rozhodnutiu o nevyhovení žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu (bod 1 výroku tohto uznesenia). Nevyhovenie tejto žiadosti zároveň zakladá zákonný dôvod na odmietnutie ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. b) zákona o ústavnom súde (bod 2 výroku tohto uznesenia).

17. Keďže ústavná sťažnosť bola ako celok odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa stratilo svoje opodstatnenie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. februára 2026

Libor Duľa
predseda senátu